

Během studia rumunštiny mě nejvíce zaujal její vývoj. Při prohlubování znalostí získaných v rámci příslušné přednášky jsem zjistil, že odborná literatura obvykle věnuje velkou pozornost změnám v oblasti hláskosloví, tvarosloví a skladby, nejméně prostoru je však věnováno významosloví. Vysvětlení se nabízejí alespoň dvě.

V první řadě je tento obor lingvistiky stále ještě poplatný svému tradičnímu názvu "historická mluvnice". Do popředí se tak podvědomě dostává morfosyntax a nepřímo hláskový vývoj, neboť obě tyto oblasti spolu úzce souvisejí.

Druhým důvodem je nepochybně značná nevděčnost takového snažení, poněvadž některé významové změny lze vysvětlovat různým způsobem.

Přesto bych se chtěl ve své práci zabývat právě touto stránkou jazykového vývoje.

Věřím, že se mi tak podaří alespoň nastínit určitý metodologický přístup. Zvolený výchozí materiál zároveň potvrzuje, že základní část jádra rumunské slovní zásoby má svůj původ v jazyce římských dobyvatelů, kteří území starověké Dácie spravovali a spolu s domorodými národy obývali v letech 106-271 po Kr.